

ימים בלבן

אברהם אוחיון

ספורי השגחה אישיים
עוצמתיים ומרתקים
הממיסים ומחממים
גם לבבות קרים
שסופרו ולא התפרסמו
בסערת הימים הלבנים

עריכת לשון:
הרב שאול עובדיה פתיה

הגהות לשון:
נ' נפרשטק

עיצוב עטיפה:
שרי גרינפלד

עימוד:
מירי פלקסר

עיצוב גריד:
מיכל בלאושטיין

ניהול גרפי:
אברהם אוחיון

©

כל הזכויות שמורות
להוצאה לאור

ספרי הודיה בן דוד
050-92-000-31

טלפון להזמנות: 0505-319-079

נדפס בישראל
טבת התשע"ה

Printed in Israel

אין להעתיק או להפיץ ספר זה
או קטעים ממנו בשום צורה
ובשום אמצעי אלקטרוני או מכני
לרבות צילום והקלטה
ללא אישור בכתב מהמוציא

טלפון המחבר
אברהם אוחיון:
050-4164-500
02-5835-702
אימייל: avio5@013net.net

כל מי שמעוניין לזכות
את הרבים בסיפורו האישי
בכל תחום שהוא,
אשמח להיות שותף...

הספר מוקדש לע"נ ש"ב היקרים
ה"ה יוסף כהן בן פרטונה ז"ל
מרת ויולה כהן בת סמינה ז"ל
ה"ה ניסים כהן בן ויולה ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה

תוכן ענינים

103	גלגולי שלג
111	ברוך שובך, ירון!
131	ויהי ביום הארבעים
155	נרות הזכרון
167	ישיבת הלל הזקן
179	”והאבן הזאת אשר שמתי מצבה...”
187	השלג שהפשיר
197	החילוץ
209	ההצלה שהצילה
221	עד שיבוא אליהו
229	טרמפיסט! אני נשבע!

9	לידה מחדש
17	לבן זה תמיד רחב יותר
25	טעם הפרידה
33	הגדר הטובה
39	מטרנה זו לא רק מטרנה
47	תהא השעה הזאת
53	הסעיף שנמס בשלג
59	להפסיק את זרם החולין
69	שלג שחור לבן
83	טעות לעולם חוזרת
95	השלג שהפגיש

הקדמה

”ימים

לבנים” הוא שמו של הספר שאתם אווזים בידיכם. שם זה מבטא את מהותם של חלק מן הסיפורים, העוסקים בשלג הכבד שנחת כאן אשתקד. אולם הוא מבטא גם את מהותם של כלל הסיפורים שבספר, שהרי ימי השגחה - ימים לבנים הם! כאשר האדם מבחין ביד ההשגחה העליונה המכוונת את דרכיו ומנווטת את מעדיו, גם ימים אפורים, ואפילו שחורים, הופכים לימים לבנים ומלאי אור. יד ההשגחה מאירה את דרכו של האדם, ומן הגלוי - למדים אנו על הנסתר. גם כאשר אין האדם חש בחמימות ההשגחה, עליו לדעת כי היא מנווטת את צעדיו ואופפת אותו.

הסיפורים שבספר זה אינם עוסקים רק ביד ההשגחה העליונה, כי אם גם בגילויי הערבות ההדדית, המאפיינים כל כך את בני עמנו.

אנו, עם ישראל, בני איש אחד אנחנו, אלא שלא תמיד אנו זוכרים זאת. לפעמים, דווקא בעיתות צרה ומשבר, כאשר אנשים נזקקים לסייע זה לזה, באה הכרה זו לידי ביטוי וחיוק!

גילויי ערבות הדדית אלו באים לידי ביטוי בסיפורים שלפניכם, כאשר אנשים שלא הכירו זה את זה נחלצו זה לעזרתו של זה, נשים צדקניות בישלו מכל הבא ליד על מנת להשביע את רעבונם של אנשים אחרים, אנשים מן השורה אירחו משפחות לא מוכרות, ובעלי מקצוע הושיטו עזרה ככל שנתבקשו - ויותר ממה שנתבקשו...

עשרות סיפורים, מפתיעים יותר ומפתיעים פחות, נערמו על שולחנו בתקופה האחרונה. עוד סיפור השגחה מפתיע, עוד גילוי ערבות מתוק, עוד ועוד, ועוד ועוד.

סיפורי ההשגחה המופלאים הללו, החלטנו, יהיו למזכרת נצח. סיפורי ההשגחה הללו לא יסופו מזכרנו לדורות.

מבין עשרות הסיפורים שהגיעו אלינו ליקטנו את המובחר שבמובחר, את המיטב שבמיטב. פה ושם שינינו פרטים לתועלת הענין, לטשטוש פרטים מזהים, מסיבות מובנות. אולם גופי השתלשלות העניינים נותרו כשהיו. מובטחנו, שסיפורי ההשגחה הללו יטביעו את חותמם ויעוררו את הלבבות להתחזק באמונה בה' יתברך.

הקדמה |

בשלהי ההקדמה חפץ אני להודות לעמיתי ולצוות האומנים שהפקדו על המלאכה.

ראשית נתונה תודתי להאי גברא רבא ויקירא ידיד נפשי העורך הראשי הרה"ג **שאל עובדיה פתיה** שליט"א על עריכת הלשון, מלאכת מחשבת משובבת עין, ועל תרומתו המקצועית לספר.

למגיית הלשון הגב' **נעמי נפרשטק** על שסייעה בעדנו רבות בהגהה דקדקנית ויסודית מרישא ועד גמירא במקצועיות ובחן.

לגרפיקאית המוכשרת והיצירתית הגב' **מיכל בלאושטיין** על עצותיה המחכימות ועל עיצוב הגריד בטוב טעם ובחן מיוחד.

לגרפיקאית המקצועית והיסודית הגב' **מירי פלקסר** על עימוד כל הספר במקצועניות וביצירתיות, ולגרפיקאית המוכשרת **שרי גרינפלד** על עיצוב העטיפה בטוב טעם ודעת.

לידידינו הרבים אשר הסכימו לשתף אותנו בסיפוריהם האישיים ברגישות רבה, כדי לתת פומבי להשגחה המופלאה ומחממת הלבבות אשר אפפה אותם בימי השלג הקרים.

בברכת חורף בריא

טבת התשע"ה

אברהם אווזין

לידה
מחדש

לידה מחדש

רינה היתה מיילדת מקצועית ומיוחדת. בבית החולים הירושלמי בו עבדה, היא זכתה להערכה רבה. אמהות היו שבות ללדת בבית החולים, רק בגלל רינה המיילדת, ששמעה הטוב יצא למרחוק. היחס החם והאישי שהעניקה לכל יולדת, ולכל תינוק או תינוקת שבקעו לאוויר העולם, האהיב אותה על כולן.

אבל כל זה היה מזמן. לפני שלוש שנים חוותה רינה משבר אישי קשה. בלי לדעת למה ומדוע, היא צנחה לדכאון עמוק, ולתחושת אובדן וחוסר אונים. היא אמנם המשיכה לנהל את חיי המשפחה שלה, אבל הראשון שנפגע היה מקצועה המהולל.

רינה פשוט לא היתה מסוגלת לראות יותר חדרי לידה, לשמוע על לידות, ולא לחשוב על שום דבר שמזכיר יולדת או מיילדת.

כשבבוקר אחד הניחה על שולחנה של מנהלת המחלקה את מכתב הפיטורין, היכה בכולם ההלם. שרינה תעזוב את העבודה?! מה פתאום?! איך זה יתכן?!

הקולגות ניסו לשכנע אותה, האחיות התחננו אליה שלא תעזוב, וכמה אמהות ותיקות אפילו הזילו דמעות צער. אבל רינה פשוט לא היתה מסוגלת להמשיך לעבוד.

“תאמינו לי שאני רוצה”, היא מלמלה בקושי, כשגוש בלתי מזוהה חוסם את גרונה. “אני משוגעת על העבודה הזו, אבל אני לא יכולה, לא מסוגלת”.

לידה מחדש |

“היא בטראומה מסוימת, עומס נפשי, התחככות יתר באותו מצב, היא עבדה יותר מדי מכל הלב והנשמה”, חיוו המיילדות את דעתן המלומדת, “היא בטח תחזור!” אמרו בבטחון.

המנהלת שכנעה אותה לצאת רק לחופשה של שלושה חודשים, אבל החופשה התארכה והתארכה, ולבסוף החליטה לעזוב. ואז הגיע מכתב הפיטורין ההוא, המכתב שהיכה את כולן בתדהמה.

אתם חושבים שלרינה זה היה קל? בכלל לא. היא היתה בוכה בלילות, כמו שרק תינוק שנולד זה עתה יודע לבכות. עשרות פעמים נסעה לכותל, התחננה לרבונו של עולם, ביקשה והתפללה, ייחלה וקוותה, ובכל תקופה בחנה את עצמה מחדש: “אני מסוגלת לשוב לעבודה?”

בכל פעם הכתה בה התשובה הצורבת: “לא! אינך מסוגלת! אל תחשבי על זה אפילו!”

כמה פעמים עלתה רינה בחזרה מהכותל המערבי היישר אל בית החולים, שהיה ביתה השני במשך עשרות שנים, הסתובבה מסביב, הלכה וחזרה, ופנימה לא נכנסה. היתה בטוחה שהנה, היא כבר נכנסת ומבקשת לשוב. היא ידעה שהמנהלת מצפה לה בכליון עיניים. הרי כל כמה חודשים הרימה אליה טלפון: “מה קורה, רינה? הכל בסדר? יש מצב שאת חוזרת?”

אבל רינה לא נכנסה. כל סיור כזה הסתיים ברעד ברגליים, שהחזיר אותה היישר אל הבית, ביתה הראשון...

רינה התאוששה אט אט מהמשבר החרף שפקד אותה. היא שבה לחיים תקינים ומלאים, וסיפרה לכולן שהיא בסך הכל נהנית מהפנסיה המוקדמת, אלא שבתוך תוכה אכלו אותה הגעגועים.

היא התגעגעה עד כלות הנשמה אל חדרי הלידה, אל משמרות הלילה והבוקר, אל החיים במחיצת החיים החדשים, המתחילים מחדש שוב ושוב...

רינה קפאה על מקומה. לא מסוגלת להשיב. היא חשה שהיא נקרעת בתוך עצמה לגזרי גזרים. בשברירי שניות הספיקה להתלבט כמו שלא התלבטה מימיה. לקום? לעזור? לצעוק שהיא המיילדת הכי מומחית בירושלים? לזנק וליילד כמו שרק היא יודעת לעשות? או אולי לשתוק ולהנהן בשלילה?